Таємниці Срібного Лісу. Частина 4

Олена Герасименко

Одного ясного ранку Медвежа Бурко та Вовченя Сірко вирішили вирушити на пошуки скарбу, про який розповідала стара Сова.

— Ти впевнений, що карта правильна? — запитав Сірко, розглядаючи пожовклий аркуш паперу.

— Звісно! — відповів Бурко, гордовито випнувши груди. — Сова Мудра ніколи не помиляється. Вона сказала, що скарб захований за трьома дубами, біля великого каменю.

Друзі крокували лісовою стежкою, оминаючи колючі кущі та перестрибуючи через маленькі струмочки.

— Чуєш, Бурку, а що як скарбу не існує? — засумнівався Сірко.

— Не будь таким песимістом! — підбадьорив його Бурко. — Пригоди не знайдуть нас, якщо ми сидітимемо вдома.

Незабаром стежка привела їх до місця, де росли три могутні дуби. Поруч справді лежав великий камінь, вкритий мохом.

— Ось воно! — вигукнув Бурко. — Тепер треба копати!

Друзі взялися до роботи. Вони копали лапами землю, але замість скарбу раптом відкрили підземний хід.

— Ти бачиш те, що й я? — прошепотів Сірко, заглядаючи в темряву.

— Це не скарб, але може бути щось цікавіше, — відповів Бурко. — Ходімо подивимося!

Вони обережно спустилися в підземний хід. Тунель вів їх усе далі й далі, аж поки вони не побачили світло в кінці.

— Не можу повірити своїм очам! — вигукнув Сірко, коли вони вийшли з тунелю.

Перед ними височів прекрасний Замок із блискучими вежами та райдужними вікнами. Стіни Замку наче світилися зсередини, а довкола простягався Чарівний Сад із квітами, яких друзі ніколи раніше не бачили.

— Це набагато краще за будь-який скарб! — захоплено сказав Бурко.

Вони підійшли до величезних дверей Замку. Двері самі відчинилися, запрошуючи їх увійти.

— Вітаю вас у моєму домі, мандрівники, — почувся м'який голос.

Друзі озирнулися і побачили старого Чарівника в синій мантії, розшитій зірками, та з довгою сивою бородою.

— Х-хто ви такий? — запитав Сірко, ховаючись за спину Бурка.

— Мене звуть Альмір, я хранитель цього Замку вже тисячу років, — відповів Чарівник з усмішкою. — А вас як звати, хоробрі мандрівники?

— Я Бурко, а це мій друг Сірко, — відповів Ведмежа. — Ми шукали скарб, але знайшли ваш Замок.

Чарівник розсміявся:

— Іноді справжній скарб — це не золото чи діаманти, а незабутні пригоди та нові друзі.

— Але як це можливо? — запитав Сірко. — Чому ми ніколи раніше не бачили цього Замку в нашому лісі?

— Мій Замок з'являється лише для тих, хто має чисте серце та справжню дружбу, — пояснив Альмір. — Ви пройшли випробування, тому змогли його побачити.

— А що в цьому Замку? — поцікавився Бурко.

— О, тут є багато цікавого! — відповів Чарівник. — Бібліотека з тисячами книг, кімната чудес, де виконуються бажання, сад вічної весни… Хочете, я покажу вам усе це?

— Так! — вигукнули друзі в один голос.

— Чи можна нам буде прийти сюди ще? — запитав Сірко.

— Звісно, — кивнув Чарівник. — Тепер, коли ви знайшли шлях до Замку, ви можете приходити сюди будь-коли. Але є одна умова…

— Яка? — стурбовано запитав Бурко.

— Ви повинні зберегти таємницю Замку, — серйозно сказав Альмір. — Не всі здатні побачити його справжню красу, дехто може прийти сюди лише заради наживи.

— Ми обіцяємо! — урочисто пообіцяли друзі.

— Чудово! — зрадів Чарівник. — А тепер ходімо, я покажу вам свою колекцію магічних артефактів. Там є дзеркало, яке показує минуле, глобус, на якому можна побачити будь-яке місце у світі, та багато інших дивовиж!

— А можна буде щось із цього взяти з собою? — з надією запитав Бурко.

Чарівник усміхнувся:

— Магія не в предметах, а в серцях. Але якщо ви допоможете мені з одним завданням, я подарую вам особливий амулет, який допоможе вам знаходити дорогу додому з будь-якого місця.

— Яке завдання? — зацікавився Сірко.

— Про це я розповім вам пізніше, — таємниче відповів Альмір. — А зараз ходімо на чаювання. У мене є чарівний чай із лісових ягід і печиво з медом.

І друзі пішли за Чарівником углиб Замку, із захопленням роздивляючись усе навколо та думаючи про нові пригоди, які чекають на них попереду.

Великий зал Замку виблискував мозаїкою з дорогоцінного каміння. Стеля була прикрашена кришталевими люстрами, які світилися м'яким блакитним світлом без єдиної свічки.

— Як це все світиться? — запитав Сірко, задивляючись на стелю.

— Це магія світла, — відповів Альмір. — Енергія зірок, зібрана в кристали.

Після смачного чаювання з медовим печивом та лісовим чаєм, Чарівник повів друзів до своєї скарбниці.

— Те, що ви зараз побачите, — почав Альмір, відкриваючи масивні двері золотим ключем, — бачили лише одиниці за тисячі років.

Коли двері відчинилися, очі друзів розширилися від подиву. Кімната була наповнена дивовижними предметами — золотими статуетками, кришталевими вазами, скринями з коштовностями, старовинними манускриптами та магічними артефактами.

— Неймовірно! — вигукнув Бурко, розглядаючи кристал, всередині якого танцювали крихітні блискавки.

— Це Камінь Грому, — пояснив чарівник. — Він збирає енергію грози.

Сірко зупинився біля Срібної Чаші, наповненої прозорою рідиною, яка змінювала колір кожні кілька секунд.

— А це що таке? — запитав він.

— Вода знань, — відповів Альмір. — Один ковток — і ти на тиждень дізнаєшся мову тварин, яку не розумів раніше.

Чарівник підійшов до маленької скриньки з чорного дерева і обережно відкрив її. Всередині лежали два амулети — один бурштиновий у формі ведмежої лапи, інший срібний у формі вовчої голови.

— Ось ваші подарунки, — сказав він, простягаючи амулети друзям. — Вони не лише допоможуть вам знаходити дорогу додому, але й захистять від небезпек.

— Дякуємо! — радісно вигукнули друзі в один голос.

— А тепер, — промовив Чарівник, — час повертатися додому. Скоро вечір, і ваші родини хвилюватимуться. Але перш ніж ви підете, я покажу вам мій Сад.

Сад чарівника був справжнім дивом. Тут росли квіти, які співали ніжні мелодії, коли до них наближалися, дерева з листям із чистого срібла, що тихо дзвеніло на вітрі, та ягоди, які світилися в сутінках різними кольорами.

— Тут так гарно, — прошепотів Сірко, злегка торкаючись пелюсток блакитної троянди, яка відразу заспівала ніжну колискову.

— Це Чарівний Сад, — відповів Альмір. — Він відображає красу всіх пір року одночасно. Бачите он те дерево? — він вказав на високий клен. — На північній стороні його листя золоте, як восени, на південній — зелене, як улітку, на східній — ніжно-рожеве, як навесні, а на західній — вкрите інеєм, як узимку.

— Як це можливо? — здивувався Бурко.

— У магії можливо все, — усміхнувся Чарівник. — Треба лише вірити.

Біля Саду протікав Срібний Струмок з кришталево чистою водою. Маленькі рибки з лускою, що світилася всіма кольорами веселки, плавали в ньому.

— Можна мені взяти одну рибку додому? — запитав Бурко.

— На жаль, ні, — м'яко відповів Чарівник. — Вони живуть лише в магічній воді. Але ви можете прийти і подивитися на них, коли захочете.

Коли настав час прощатися, Альмір провів друзів до виходу з Саду, який, на їхній подив, виявився зовсім не тим підземним ходом, через який вони прийшли.

— Цей шлях набагато коротший, — пояснив Чарівник. — Він приведе вас прямо до того місця в лісі, звідки ви прийшли.

— Ми обов'язково повернемося! — пообіцяв Бурко.

— Я знаю, — кивнув Альмір. — І пам'ятайте, справжня магія — у вашій дружбі.

Бережіть її.

Друзі попрощалися з Чарівником і пішли стежкою, яка вела через найгарніший ліс, який вони коли-небудь бачили. Дерева тут були вищими, трава — зеленішою, а квіти — яскравішими, ніж будь-де.

— Ти відчуваєш? — запитав Сірко. — Здається, ніби ліс дихає разом з нами.

— Так, — кивнув Бурко. — Ніби він живий і розмовляє з нами.

Вони йшли, слухаючи шепіт листя і пісні птахів, які здавалися мелодійнішими, ніж зазвичай. Промені сонця проникали крізь крони дерев, створюючи на стежці візерунки з золотих плям.

Раптом поруч із стежкою вони побачили галявину, вкриту ніжними блакитними квітами, які світилися м'яким світлом.

— Які гарні! — захоплено сказав Сірко.

— Це Місячні Дзвоники, — раптом згадав Бурко. — Я бачив їх у одній з книжок Чарівника. Вони розквітають лише під час повного місяця, але в зачарованому лісі вони цвітуть завжди.

— Давай візьмемо кілька для наших мам, — запропонував Сірко.

Друзі обережно зірвали по кілька квіток і продовжили свій шлях. Невдовзі ліс став знайомішим, і вони опинилися біля тих самих трьох дубів, звідки почалася їхня пригода.

— Не віриться, що все це було насправді, — сказав Сірко, торкаючись свого срібного амулета.

— Але ж ми маємо докази, — усміхнувся Бурко, показуючи на свій бурштиновий амулет і квіти в лапах.

— Як думаєш, що за завдання Чарівник хотів нам доручити? — запитав Сірко.

— Не знаю, — відповів Бурко. — Але ми обов'язково повернемося і дізнаємося. А зараз — гайда додому, розповімо нашим про наші пригоди!

І друзі побігли стежкою до своїх домівок, тримаючи в лапах чарівні квіти і амулети, а в серцях — спогади про неймовірну пригоду і передчуття нових зустрічей з добрим Чарівником Альміром та його чарівним замком.